

УДК 378.091.212:364-43]:061.2-027.564.2

DOI <https://doi.org/10.32782/3041-1351/2026-1-22>

Червоненко Катерина Сергіївна

кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри психології та соціальної роботи,
Комунальний заклад вищої освіти «Хортицька національна
навчально-реабілітаційна академія» Запорізької обласної ради
kschervonenko@gmail.com
ORCID ID: 0000-0001-6749-2167

Сташук Ольга Олександрівна

кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри психології та соціальної роботи,
Комунальний заклад вищої освіти «Хортицька національна
навчально-реабілітаційна академія» Запорізької обласної ради
olgastashuk@gmail.com
ORCID ID: 0000-0001-7817-8739

ГОТОВНІСТЬ МАЙБУТНІХ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ ДО РОБОТИ В ГРОМАДСЬКИХ ТА БЛАГОДІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ: СТРУКТУРНО-КОМПОНЕНТНИЙ АНАЛІЗ

Вступ. У статті розглядається проблема професійної підготовки майбутніх соціальних працівників до роботи в громадських та благодійних організаціях. Процеси децентралізації та деінституалізації в Україні зумовили розширення кола надавачів соціальних послуг, де поряд із державними інституціями важливе місце посіли недержавні суб'єкти, залучені до розв'язання гострих соціальних проблем. Це актуалізувало потребу у соціальних працівниках, підготовлених до роботи у динамічному середовищі недержавного сектору, що зумовило необхідність визначення та змістової характеристики структурних компонентів їхньої готовності до роботи в громадських та благодійних організаціях.

Метою роботи є теоретичне обґрунтування та змістова характеристика компонентів готовності майбутніх соціальних працівників до роботи у громадських та благодійних організаціях.

Наукова новизна. У науковій розвідці розкрито специфіку недержавного сектору у соціальній сфері та визначено можливості для професійної самореалізації соціальних працівників. Уточнено категорію «готовність до роботи в громадських та благодійних організаціях» як здатність майбутніх соціальних працівників реалізовувати державні стандарти надання соціальних послуг через адаптивні та інноваційні практики в умовах недержавного сектору. Виокремлено та схарактеризовано компоненти досліджуваної готовності: мотиваційно-ціннісний (спрямованість на гуманістичні ідеали недержавного сектору), знаннєвий (знання соціальних стандартів, специфіки міжсекторальної взаємодії), діяльнісний (володіння технологіями кейс-менеджменту та фандрейзингу) та рефлексивно-адаптивний (здатність до самооцінки, саморегуляції та профілактика вигорання).

Висновки. Ефективність роботи соціальних працівників у громадських та благодійних організаціях безпосередньо залежить від сформованості компонентів їхньої професійної готовності. Визначені компоненти можуть стати основою для розробки критеріїв оцінювання якості підготовки фахівців соціальної сфери до роботи у недержавному секторі.

Ключові слова: *готовність, соціальні працівники, громадські та благодійні організації, недержавний сектор.*

Chervonenko Kateryna Serhyivna

Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor,
Assistant Professor at the Department of Psychology and Social Work,
Municipal Institution of Higher Education «Khortytsia National Educational and Rehabilitation Academy»
of Zaporizhzhia Regional Council

Stashuk Olha Oleksandrivna

Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor,
Assistant Professor at the Department of Psychology and Social Work,
Municipal Institution of Higher Education «Khortytsia National Educational and Rehabilitation Academy»
of Zaporizhzhia Regional Council

READINESS OF FUTURE SOCIAL WORKERS FOR WORK IN PUBLIC AND CHARITABLE ORGANIZATIONS: A STRUCTURAL-COMPONENT ANALYSIS

Introduction. The article examines the problem of professional training of future social workers for work in public and charitable organizations. The processes of decentralization and deinstitutionalization have led to the expansion of the range of social service providers, where, alongside state institutions, an important place has been occupied by non-state actors – public and charitable organizations involved in addressing acute social problems. This has actualized the need for social workers prepared to work in the

dynamic environment of the non-state sector. However, the scientific discourse indicates the necessity of defining and substantively characterizing the structural components of the readiness of future social workers for work in public and charitable organizations.

Purpose and objectives of the article is the theoretical substantiation and substantive characterization of the components of the readiness of future social workers for work in public and charitable organizations.

Scientific novelty. The study reveals the specificity of the non-state sector in the social sphere and identifies opportunities for the professional self-realization of social workers. The definition of “readiness for work in public and charitable organizations” has been clarified as the ability of future social workers to implement state standards of social service provision through adaptive and innovative practices in the conditions of the non-state sector. The components of the studied readiness have been distinguished and characterized: motivational-value (orientation toward the humanistic ideals of the non-state sector), cognitive (knowledge of social standards and the specifics of intersectoral interaction), activity-based (mastery of case management and fundraising technologies), and reflexive-adaptive (ability for self-assessment, self-regulation, and prevention of burnout).

Results. The effectiveness of social workers’ activities in public and charitable organizations directly depends on the formation of the components of their professional readiness. The identified components may serve as a basis for developing criteria for assessing the quality of training of social sphere specialists for work in the non-state sector.

Key words: *readiness, social workers, public and charitable organizations, non-state sector.*

Вступ. Динамічна трансформація національної системи соціального захисту в Україні зумовила потребу у розширенні переліку надавачів соціальних послуг, де поряд із державними інституціями важливу роль відіграють недержавні суб’єкти. Це зумовлює розвиток активної партнерської взаємодії, за якої громадські та благодійні організації стають рівноправними учасниками ринку соціальних послуг та потужними партнерами державних соціальних інституцій. Зокрема, стаття 9 Закону України «Про соціальні послуги» (2019) визначає залучення громадських об’єднань, благодійних та релігійних організацій як один із напрямів реалізації державної політики у цій сфері. Підвищення ролі громадських організацій у функціонуванні суспільства демонструють результати дослідження Українського незалежного центру політичних досліджень за підтримки Міжнародного фонду «Відродження» щодо оцінки сталості організацій громадянського суспільства України, проведеного у 2023–2024 рр. з метою вимірювання прогресу та виявлення прогалів у розвитку громадського сектору країни за сімома показниками: правове середовище, організаційна спроможність, фінансова стійкість, адвокація, надання послуг, секторальна інфраструктура та публічний імідж [14]. Згідно з оцінками експертів, індекс сталості майже за всіма показниками покращився в межах 0,1 бала, що свідчить про високий ступінь адаптивності та життєстійкості вітчизняного недержавного сектору у надскладних умовах воєнного стану, де громадські та благодійні організації не лише втримали свої позиції, а й стали надійними партнерами держави у вирішенні гострих соціальних проблем, перетворившись на повноцінних суб’єктів реалізації соціальної політики.

Розширення участі громадських та благодійних організацій у наданні соціальних послуг актуалізує потребу в соціальних працівниках, підготовлених до роботи у динамічному середовищі недержавного сектору, що зумовлює необхідність обґрунтування структури їхньої професійної готовності до реалізації цього напрямку діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз наукового дискурсу свідчить про зростання інтересу вчених до розширення системи соціального захисту через залучення недержавних суб’єктів.

Питання ролі неурядових організацій у розв’язанні гострих соціальних проблем суспільства висвітлено у працях А. Божич [16], Р. Кравченко, Н. Кабаченко, О. Васильченко [3], Т. Чекашиної [15]. Іноземні дослідники (Д. Мур, К. Хадзі-Міцева та Н. Буллайн) [18], М. Робінсон, Г. Вайт [19]) акцентують увагу на перевагах надання соціальних послуг громадськими та благодійними організаціями порівняно з державними інституціями. Ю. Горемікіна [1] досліджувала механізми міжсекторальної взаємодії та виокремила проблеми розвитку недержавного сектору, зокрема, дефіцит фахівців у цій сфері та недостатній рівень їхньої підготовленості. За таких умов пріоритетного значення набуває проблема формування професійної готовності майбутніх соціальних працівників до роботи в громадських та благодійних організаціях. Це зумовлено необхідністю переходу від неформальних практик благодійної допомоги до системного надання професійних соціальних послуг, що вимагає від фахівців здатності інтегрувати державні соціальні стандарти у діяльність недержавних інституцій, забезпечуючи високу адаптивність та результативність соціальної підтримки вразливих груп населення.

Теоретико-практичним аспектам професійної підготовки майбутніх соціальних працівників присвячено низку наукових розвідок, в яких ґрунтовно досліджено структуру та зміст готовності до здійснення різних видів професійної діяльності з різними категоріями клієнтів. Так, Т. Острячко проаналізовано питання підготовки майбутніх соціальних працівників для роботи в інклюзивному молодіжному середовищі та виділено у структурі готовності організаційний та управлінський компоненти [9]. А. Савицька, досліджуючи стан готовності до роботи з соціально виключеною молоддю зосередила увагу на виокремленні рефлексивно-оцінного компоненту готовності, розглядаючи його як «здатність майбутніх соціальних працівників до самовизначення та прагнення допрофесійної самореалізації» [13]. В. Логвіненко, Е. Костишин та А. Лозинський обґрунтовують необхідність формування готовності фахівців соціальної сфери до роботи в умовах надзвичайних ситуацій, що є критично важливим у контексті сучасних воєнних та техногенних викликів [6]. Д. Мельничук обґрунтувала структуру (мотива-

ційно-ціннісний, когнітивно-змістовий, операційно-діяльнісний, особистісно-психологічний, рефлексивно-оцінний компоненти) професійної готовності майбутніх фахівців із соціальної роботи до надання комплексної соціальної послуги з формування життєстійкості як складну багатоаспектну характеристику особистості, що складається із знань, вмінь, навичок й особистісних якостей [8]. Ю. Підвальною проаналізовано готовність майбутніх фахівців до надання кваліфікованої допомоги людям з інвалідністю, формування якої передбачає вдосконалення особистісно-ділових і професійних якостей, підвищення рівня знань, умінь і ключових компетентностей, а також безпосереднє включення фахівця до процесу осмислення професійних цілей і цінностей [10].

Отже, поліфункціональний характер діяльності соціальних працівників зумовлює потребу у формуванні їхньої готовності до роботи в різних секторах та інституціях. Разом з тим, з огляду на зростаючу роль недержавних суб'єктів у системі соціальної підтримки населення особливої актуальності у контексті нашого дослідження набуває визначення та змістова характеристика структурних компонентів готовності майбутніх соціальних працівників до роботи в громадських та благодійних організаціях, що дозволить сформулювати критерії фахової підготовки та забезпечити її відповідність динамічним суспільним запитам.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування та змістова характеристика компонентів готовності майбутніх соціальних працівників до роботи в громадських та благодійних організаціях.

Виклад основного матеріалу дослідження. Основними документами, що регулюють діяльність громадських та благодійних організацій в Україні виступають закони «Про громадські об'єднання» (2012) та «Про благодійну діяльність та благодійні організації» (2012). Аналіз нормативно-правової бази засвідчує, що діяльність громадського об'єднання, незалежно від його організаційно-правової форми (громадської організації або громадської спілки) спрямована на «здійснення та захист прав і свобод, економічних, соціальних, культурних, екологічних та інших інтересів» [12]. Ця загальна мета знаходить своє практичне втілення в діяльності благодійних інституцій, пріоритетними напрямками яких визначено надання допомоги у сферах передбачених ст. 3 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації». Серед них, поруч із освітою, охороною здоров'я, екологією, опікою і піклуванням, представництвом інтересів, правовою допомогою та ін., виокремлено соціальний захист, соціальне забезпечення, надання соціальних послуг і подолання бідності, а також сприяння реалізації державних, регіональних, місцевих та міжнародних програм, спрямованих на поліпшення соціально-економічного становища України [11].

Із початком реформи децентралізації влади в Україні суттєвих змін зазнала й система надання соціальних послуг. Зокрема, було розширено перелік

надавачів та встановлено єдині вимоги до них незалежно від форми власності чи господарювання [5]. Обов'язковою умовою діяльності таких суб'єктів стало їх внесення до Реєстру надавачів та отримувачів соціальних послуг. За даними Міністерства соціальної політики, сім'ї та єдності України, станом на початок 2026 р. в цій системі верифіковано 4597 суб'єктів, з яких – 525 надавачів (понад 11%) представляють громадські й благодійні організації, фонди та спілки [2].

Згідно з результатами аналізу даних Реєстру надавачів та отримувачів соціальних послуг, проведеного аналітичним центром Cedos у межах проєкту «Модель замовлення соціальних послуг у неурядових організацій», серед послуг, які найчастіше надають громадські та благодійні організації України, переважають: консультування, соціальна адаптація, інформування, соціальна профілактика, представництво інтересів, соціально-психологічна реабілітація осіб із залежністю від наркотичних засобів чи психотропних речовин, соціально-психологічна реабілітація, соціальний супровід сімей/осіб, які перебувають у складних життєвих обставинах, соціальна реабілітація осіб з інтелектуальними та психічними порушеннями, натуральна допомога [7]. Це підтверджує повноцінну інтеграцію недержавних суб'єктів у загальнодержавну мережу надання соціальних послуг та їх офіційне визнання рівноправними партнерами держави здатними професійно вирішувати актуальні соціальні проблеми на рівні з державними інституціями.

Крім того, з метою уніфікації соціальної підтримки та гарантування високої якості надання соціальних послуг, усі надавачі незалежно від форм власності, в тому числі громадські та благодійні організації, зобов'язані дотримуватися загальних критеріїв діяльності. Одним із таких критеріїв є «відповідний фаховий рівень спеціалістів, що надають такі послуги (соціальних працівників, соціальних менеджерів, фахівців із соціальної роботи, соціальних педагогів, психологів та інших)» [5]. Це свідчить про те, що державні вимоги охоплюють не лише матеріально-технічну базу та фінансову прозорість надавачів соціальних послуг, а й регламентують рівень професійної компетентності та готовності до професійної діяльності фахівців, зокрема соціальних працівників, необхідний для ефективної роботи в умовах недержавного сектору.

В «Енциклопедії освіти» готовність до професійної діяльності розглядається через призму ключових компонентів: операційного (оволодіння системою дій, знань, умінь та навичок); мотиваційного (сформованість професійних інтересів та ціннісних орієнтацій); соціально-психологічного (рівень розвитку комунікативної сфери майбутнього спеціаліста); психофізіологічного (стан систем організму, що забезпечує діяльність у конкретному професійному напрямі) [4, с. 137]. Відповідно, професійна готовність може бути розглянута як складне структурне утворення особистості, що поєднує в собі свідоме прагнення до оволодіння фахом із фундаменталь-

ною системою знань, умінь та навичок. Саме така інтегрованість особистісних і професійних ресурсів забезпечує успішну самореалізацію фахівців та трансформацію теоретичної підготовки у професійну компетентність, необхідну для виконання обов'язків у конкретній сфері діяльності.

У контексті нашої розвідки дефініція «готовність майбутніх соціальних працівників до роботи в громадських та благодійних організаціях» вимагає уточнення, враховуючи специфіку роботи недержавного сектору, який відкриває перед соціальними працівниками унікальні перспективи та можливості, спрямовані на вдосконалення їх професійної діяльності та системи соціальної підтримки загалом.

Аналізуючи європейські практики державного регулювання діяльності громадських організацій, Д. Мур, К. Хадзі-Міцева та Н. Буллайн акцентують на розмаїтті підходів до їх правової регламентації, визначаючи при цьому спільну мету – стимулювання суспільно корисної діяльності та забезпечення потреб суспільства й громадськості [18]. Серед основних переваг надання соціальних послуг громадськими та благодійними організаціями найчастіше визначають: гнучкість, здатність швидко реагувати на нові виклики у соціальній сфері, готовність оперативно адаптувати процес надання послуг, відповідно до актуальних потреб (Д. Мур, К. Хадзі-Міцева, Н. Буллайн) [18], здатність налагоджувати якісну комунікацію та забезпечувати сталий зворотний зв'язок із отримувачами послуг (М. Робінсон, Г. Вайт) [19], високий рівень адаптивності й функціональної ефективності недержавних інституцій (Ю. Горемікіна [1], Т. Черкашина [15]), можливість економити ресурси державному сектору, за рахунок фінансування безпосередньо вартості послуги, тоді як розвиток та утримання самої організації здійснюється за рахунок зовнішнього фінансування (Т. Кокс) [17].

До того ж, неурядові організації, за думкою А. Божич, виступають ключовими суб'єктами впровадження соціальних інновацій, спрямованих на розв'язання актуальних суспільних проблем та забезпечення сталого розвитку суспільства, налагодження міжнародного обміну досвідом, що сприяє операційній адаптації та впровадженню новітніх моделей надання соціальних послуг з урахуванням специфіки національної системи соціального захисту [16].

Вищезазначене дозволяє припустити, що діяльність у недержавному секторі відкриває перед соціальними працівниками широкий простір для професійної самореалізації, передусім, через можливості:

- впроваджувати інноваційні соціальні технології та новітні психосоціальні практики за відсутності жорсткої бюрократичної регламентації;
- розвивати проєктне мислення, змінюючи роль пасивного виконавця інструкцій на активного соціального менеджера, готового розробляти та впроваджувати власні проєкти, залучати ресурси та керувати волонтерськими ініціативами;

- фокусуватися та гнучко реагувати на специфічні потреби вузьких цільових груп, що залишаються поза увагою державних програм;

- активно співпрацювати з міжнародними суб'єктами соціальної підтримки, що сприяє обміну досвідом та найкращими практиками щодо надання соціальних послуг й забезпечує безперервне підвищення кваліфікації;

- проявляти високий рівень автономності у прийнятті рішень, що сприяє підвищенню рівня персональної відповідальності, креативності та виступає дієвим механізмом запобігання професійному вигоранню.

З огляду на вищевикладене, готовність до роботи в громадських та благодійних організаціях розглядаємо як здатність майбутніх соціальних працівників реалізовувати державні стандарти надання соціальних послуг через адаптивні та інноваційні практики в умовах недержавного сектору. Специфіка цієї готовності полягає у синергії таких компонентів: мотиваційно-особистісного, знаннєвого, діяльнісного й рефлексивно-адаптивного. Розглянемо їх докладніше.

Мотиваційно-ціннісний компонент виступає фундаментальним елементом у структурі готовності до роботи в громадських та благодійних організаціях, зміст якого ґрунтується на сформованих гуманістичних цінностях, альтруїзмі та усвідомленій вірі в місію організації. На відміну від традиційного функціонально-адміністративного підходу, професійна діяльність у недержавному секторі потребує від фахівців не лише виконання посадових обов'язків, а й високого рівня персональної суб'єктивності та залученості у процес вирішення соціальних проблем. Специфіка інституційного середовища громадських організацій висуває особливі вимоги до світоглядної позиції соціального працівника: її базування на чітких ціннісних орієнтирах, глибокому розумінні філософії благодійності та волонтерства й пріоритетності інноваційних методів у розв'язанні проблем над формалізованими бюрократичними процедурами. Ключовими показниками сформованості цього компонента виступають стійка мотивація до безперервного професійного саморозвитку та здатність приймати етичні рішення в умовах невизначеності, що часто властива недержавному сектору.

Наступним елементом досліджуваної готовності виступає *знаннєвий компонент*, який відображає рівень теоретичної підготовки майбутніх фахівців щодо правових засад функціонування недержавних суб'єктів надання соціальних послуг, специфіки менеджменту в громадських та благодійних організаціях, особливостей залучення ресурсів та механізмів соціального проєктування, алгоритмів, обсягів та показників якості послуг, визначених законодавством. Важливим аспектом знаннєвого компоненту виступає здатність фахівця імплементувати чіткі вимоги державних стандартів у гнучкі інструменти реалізації конкретного проєкту, враховуючи специфіку цільової групи та умови реалізації. Показниками сформованості цього компонента виступають

повнота та системність знань про правове й операційне поле діяльності недержавних організацій.

Діяльнісний компонент готовності репрезентує систему практичних умінь та навичок, які дозволяють фахівцю якісно надавати соціальні послуги згідно з державними стандартами (консультування, соціального супроводу, медіації, представництва інтересів, соціальної профілактики тощо), враховуючи специфіку діяльності в громадських та благодійних організаціях (адаптивність, гнучкість, інноваційність), зумовлену проєктним характером роботи. Важливими для роботи у недержавному секторі виступають вміння професійно готувати проєктні заявки, здійснювати пошук альтернативних джерел фінансування, а також ефективно залучати, навчати та координувати роботу волонтерів. Показниками сформованості зазначеного компонента визначаємо високий рівень професійних умінь розв'язувати складні соціальні завдання в умовах обмежених ресурсів.

Рефлексивно-адаптивний компонент готовності майбутніх соціальних працівників до роботи в громадських та благодійних організаціях інтегрує їхню здатність до об'єктивної самооцінки, критичного аналізу власного досвіду та оперативного пристосування до мінливих умов недержавного сектору. Специфіка роботи в таких умовах вимагає від фахівця вміння аналізувати результативність своєї праці,

визначати та оперативно корегувати її, зберігаючи емоційну стійкість. Основними показниками сформованості визначеного компонента виступають здатність до конструктивної самокритики та швидка адаптація до нових умов.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Отже, готовність майбутніх соціальних працівників до роботи в громадських та благодійних організаціях є невід'ємною складовою їхньої фахової підготовки в системі професійної освіти і розглядається як здатність реалізовувати державні стандарти надання соціальних послуг через адаптивні та інноваційні практики в умовах недержавного сектору. У структурі готовності об'єднані мотиваційно-особистісний (гуманістичні цінності, альтруїзм, благодійність, волонтерство), знанневий (знання соціальних стандартів та специфіки міжсекторальної взаємодії), діяльнісний (володіння технологіями кейс-менеджменту та фандрейзingu) й рефлексивно-адаптивний (здатність до самооцінки, саморегуляції та профілактика вигорання) компоненти, синергія яких забезпечує здатність майбутніх соціальних працівників професійно здійснювати фахову діяльність в умовах громадських та благодійних організацій. Визначені компоненти можуть стати основою для розробки критеріїв оцінювання якості підготовки майбутніх соціальних працівників до роботи у недержавному секторі.

Список літератури:

1. Горемикіна Ю. В. Проблеми розвитку недержавних організацій у сфері надання соціальних послуг. *Демографія та соціальна економіка*. 2009. № 1. С. 161–168.
2. Дані про надавачів соціальних послуг : Електронний кабінет соціальних послуг Міністерства соціальної політики України. URL: <https://surl.li/rogomg>
3. Кравченко Р., Кабаченко Н., Васильченко О. Розвиток недержавних організацій соціальної сфери. *Соціальна робота в Україні: перші кроки* / Під ред. В. Полтавця. Київ : Видавничий дім «KM Academia». 2000. С. 130–144.
4. Кремень В. Г. Енциклопедія освіти. Київ : «Юрінком Інтер». 2008. 1040 с.
5. Критерії діяльності надавачів соціальних послуг : Постанова Кабінету Міністрів України від 3 березня 2020 року № 185. URL: <https://surl.li/bjvtgi>
6. Логвіненко В., Костишин Е., Лозинський А. Формування готовності майбутніх соціальних працівників до роботи в умовах надзвичайних ситуацій. *Актуальні питання гуманітарних наук : міжвузівський збірник наукових праць молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка* / [редактори-упорядники М. Пантюк, А. Душний, В. Ільницький, І. Зимомря]. Дрогобич : Видавничий дім «Гельветика», 2022. Вип. 53. Том 1. С. 348–353.
7. Ломоносова Н., Хелашвілі А., Кабанець Ю. Співпраця громад із недержавним сектором у сфері надання соціальних послуг. 2024. URL: <https://surl.li/shefig>
8. Мельничук Д. Структура професійної готовності майбутніх фахівців із соціальної роботи до надання комплексної соціальної послуги з формування життєстійкості. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: «Педагогіка. Соціальна робота»*, 2025. 2(55), С. 55–59. <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2024.55.55-59>
9. Острянюк Т. Готовність майбутніх соціальних працівників до роботи в умовах інклюзивного молодіжного середовища. *Соціальна робота та соціальна освіта*. 2021. Вип. 1. С. 212–219.
10. Підвальна Ю. Формування готовності майбутніх соціальних працівників до роботи з людьми з інвалідністю. *Психолого-педагогічні проблеми сучасної школи*. 2019. 2, С. 81–88. <https://doi.org/10.31499/2706-6258.2.2019.178465>
11. Про благодійну діяльність та благодійні організації : Закон України № 5073–VI від 05.07.2012 р. URL: <http://surl.li/ftgxp>
12. Про громадські об'єднання : Закон України № 4572–VI від 22.03.2012 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17>
13. Савицька А. Ю. Дослідження стану готовності майбутніх соціальних працівників до роботи з соціально виключеною молоддю. *Педагогічна Академія: наукові записки*. 2024. Вип.13. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.14599253>

14. Скворцова В., Походай Я. Український незалежний центр політичних досліджень. Індекс сталості розвитку ОГС в Україні : звіт за 2024 рік. URL: <https://surl.li/swjmax>
15. Черкашина Т. О. Недержавні громадські організації як суб'єкт надання соціальної допомоги населенню. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право.* 2010. № 2 (6). С. 89–94.
16. Bozic A. Unpacking social innovation by nonstate service providers in the challenging social work practice. *Journal of Comparative Social Work.* Vol. 17(2). 2022. 4–28. DOI: <https://doi.org/10.31265/jcsw.v17i2.416>
17. Cox T. Between East and West: Government-Nonprofit Relations in Welfare Provision in Post-Socialist Central Europe. *Nonprofit and Voluntary Sector Quarterly.* 2020, Vol. 49(6). PP. 1276–1292. DOI: <https://doi.org/10.1177/089976402092745>
18. Moore D., Hadzi-Miceva K., Bullain N. A comparative overview of public benefit status in Europe. *The International Journal of Not-for-Profit Law*, 2008. 11(1). URL: <https://surl.li/zbsbbx>
19. Robinson M., White G. Role of Civic Organizations in the Provision of Social Services. *Towards Synergy.* 1997. 64 p. URL: <https://surl.li/nwlvae>

References:

1. Horemykina, Yu.V. (2009). Problemy rozvytku nederzhavnykh orhanizatsii u sferi nadannia sotsialnykh posluh. [Problems of the development of non-state organizations in the sphere of social service provision]. *Demography and Social Economics.* 1. 161–168. [in Ukrainian].
2. Dani pro nadavachiv sotsialnykh posluh : Elektronnyi kabinet sotsialnykh posluh Ministerstva sotsialnoi polityky Ukrainy. [Data on social service providers: Electronic Cabinet of Social Services of the Ministry of Social Policy of Ukraine]. Retrieved from: <https://surl.li/rogomg> [in Ukrainian].
3. Kravchenko, R., Kabachenko, N. & Vasylchenko, O. (2000). Rozvytok nederzhavnykh orhanizatsii sotsialnoi sfery. [Development of non-state organizations in the social sphere]. *Social Work in Ukraine: First Steps /* Pid red. V. Poltavtsia. Kyiv : Vydavnychiy dim «KM Asademia». 130–144. [in Ukrainian].
4. Kremen, V. H. (Ed.). (2008). *Encyclopedia of education.* Kyiv : Yurinkom Inter. [in Ukrainian].
5. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine “Criteria for the Activities of Social Service Providers” No. 185 (2020). Retrieved from <https://surl.li/bjvtgi> [in Ukrainian].
6. Lohvinenko, V., Kostyshyn, E. & Lozynskyi A. (2022). Formuvannia hotovnosti maibutnykh sotsialnykh pratsivnykiv do roboty v umovakh nadzvychnykh sytuatsii. [Formation of the readiness of future social workers for work in emergency situations]. *Humanities Science Current Issues: Interuniversity collection of Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University Young Scientists Research Papers /* [redaktory-uporiadnyky M. Pantiuk, A. Dushnyi, V. Ilnytskyi, I. Zymomria]. Drohobych : Vydavnychiy dim «Helvetyka», 53. 348–353 [in Ukrainian].
7. Lomonosova, N., Khelashvili, A. & Kabanets Yu. (2024). Spivpratsia hromad iz nederzhavnym sektorom u sferi nadannia sotsialnykh posluh. [Cooperation of communities with the non-state sector in the sphere of social service provision]. Retrieved from: <https://surl.li/shefig> [in Ukrainian].
8. Melnychuk, D. (2025). Struktura profesiinoi hotovnosti maibutnykh fakhivtsiv iz sotsialnoi roboty do nadannia kompleksnoi sotsialnoi posluhy z formuvannia zhyttiistiikosti. [Structure of professional readiness of future specialists in social work for the provision of a comprehensive social service on the formation of resilience]. *Scientific Bulletin of Uzhhorod University. Series: «Pedagogy. Social Work».* 2(55), 55–59 [in Ukrainian].
9. Ostrianko, T. (2021). Hotovnist maibutnykh sotsialnykh pratsivnykiv do roboty v umovakh inkluzyvnoho molodizhnoho seredovyscha. [Readiness of future social workers for work in an inclusive youth environment]. *Social work and social education.* 1. 212–219. [in Ukrainian].
10. Pidvalna, Yu. (2019). Formuvannia hotovnosti maibutnykh sotsialnykh pratsivnykiv do roboty z liudmy z invalidnistiu. [Formation of the readiness of future social workers for work with persons with disabilities]. *Psychological and Pedagogical Problems of Modern School.* 2. 81–88 [in Ukrainian].
11. Law of Ukraine “On Charitable Activities and Charitable Organizations” No. 5073–VI (2012). Retrieved from <http://surl.li/frxrp> [in Ukrainian].
12. Law of Ukraine “On Public Associations” No. 4572–VI (2012). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17> [in Ukrainian].
13. Savytska, A. Yu. (2024). Doslidzhennia stanu hotovnosti maibutnykh sotsialnykh pratsivnykiv do roboty z sotsialno vykliuchenoiu moloddiu. [Study of the state of readiness of future social workers for work with socially excluded youth]. *Pedagogical Academy: Scientific Notes.* 13. [in Ukrainian].
14. Skvortsova, V. & Pokhodai Ya. (2024). Ukrainyskyi nezaleznyi tsentr politychnykh doslidzhen. Indeks stalosti rozvytku OHS v Ukraini : zvit. [Ukrainian Independent Center for Political Studies. Civil Society Organization Sustainability Index in Ukraine: Report]. URL: <https://surl.li/swjmax> [in Ukrainian].
15. Cherkashyna, T. O. (2010). Nederzhavni hromadski orhanizatsii yak subiekt nadannia sotsialnoi dopomohy naseleenni. [Non-state public organizations as a subject of providing social assistance to the population]. *National Technical University of Ukraine Journal. Political science. Sociology. Law.* 2 (6). 89–94. [in Ukrainian].
16. Bozic, A. (2022). Unpacking social innovation by nonstate service providers in the challenging social work practice. *Journal of Comparative Social Work.* Vol. 17(2). 4–28.

17. Cox, T. (2020). Between East and West: Government-Nonprofit Relations in Welfare Provision in Post-Socialist Central Europe. *Nonprofit and Voluntary Sector Quarterly*. Vol. 49(6). 1276–1292.
18. Moore, D., Hadzi-Miceva, K. & Bullain, N. (2008). A comparative overview of public benefit status in Europe. *The International Journal of Not-for-Profit Law*, 11(1). Retrieved from: <https://surl.lu/zbsbbx>
19. Robinson, M. & White, G. (1997) Role of Civic Organizations in the Provision of Social Services. *Towards Synergy*. 64 p.

Дата першого надходження статті до видання: 06.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 02.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 21.05.2026